

Rüya Perisi

Yavuz DEMİRKİRAN

Rüya Perisi

Yavuz DEMİRKİRAN

Uyuyan dünyanın çok yukarısında, ayın gökyüzüne gümüş yollar çizdiği yerde, Rüya Perisi Flora yaşırdı. Bir çay fincanından daha uzun değildi; sıcak bal rengi teni, kısa kıvrırcık gece mavisi saçları ve iyilikle parlayan kocaman kehribar gözleri vardı. Yanaklarında minik gümüş yıldız çilleri dans eder, narin ışıltılı kanatları yıldız ışığını yakalardı. Her gece, çocuklara mutlu rüyalar serpmek için küçük bir rüya tozu kesesi taşırdı.

Altın süslemeli lavanta rengi tuniği, evden eve uçarken usulca hışırdardı. Gümüş kuşağı değerli rüya tozu kesesini tutar, yıldız şeklindeki saç tokası mavi buklelerinde parıldardı. İşini her şeyden çok severdi. Nazik bir gülümsemeyle, "Tatlı rüyalar, küçükler," diye fısıldar ve uyuyan her çocuğun üzerine bir tutam toz serperdi. Kısa süre sonra mutlu rüyalar odalarını sıcak güneş ışığı gibi doldururdu.

Çocuklar yumuşak pastel renkli pijamalarına ve sıcak battaniyelerine sarınmış, rahat yataklarında mışıl mışıl uyurlardı. Yuvarlak yüzleri huzurlu, kapalı gözleri uçurtmalar, dost canlısı ejderhalar ve şeker ormanları görürdü. Flora pencere kenarından izler, kalbi sevinçle parıldardı. "Herkes mutlu bir rüyayı hak eder," derdi usulca, kanatları ay ışığında ışıldarken. Ama birinin de onu izlediğini bilmiyordu.

Odanın köşesinden ince, duman gibi bir gölge yaklaştı. Yumuşak, isli siyahtan yapılmıştı; mum alevi gibi titreyen soluk mavi gözleri parlıyordu. Gölgenin adı da dostu da yoktu, yalnızca derin, boş bir yalnızlık vardı. Flora'nın kesesine özlemle baktı. "O toz bende olsaydı," diye fısıldadı, "belki bu kadar yalnız hissetmezdim." Sessizce dumanlı elini uzattı.

Tam Flora gitmek için dönerken, gölge rüya tozu kesesini kaptı! "Dur!" diye bağırdı Flora, ama gölge küçük soluk keseyi sımsıkı tutarak sis gibi kayıp gitti. Pencereden fırlayıp geceye daldı, arkasında soğuk bir hava izi bıraktı. Flora'nın kanatları titredi, ama cesur kalbi güçlü attı. "Rüya tozumu geri almalıyım," dedi, "yoksa çocuklar kâbus görür!"

Rüya tozu olmadan çocukların uykusu huzursuzlaştı. Huzurlu rüyaların yerini dönüp durmalar aldı. Küçük yüzler buruştu, bazı çocuklar uykularında haykırdı. Flora pencereden pencereye uçtu, ama serpecek tozu yoktu. "Kâbuslar yayılıyor," diye fısıldadı, kehribar gözleri endişeliydi. "Nereye giderse gitsin, o gölgenin peşinden gitmeliyim."

Flora yüksekten alçağa uçtu, çatıların üzerinden ve bulutların arasından geçerek gölgeyi aradı. Sonunda bir karanlık zerresinin derin, sisli bir vadiye süzüldüğünü gördü. Kıvrık dallardan yapılmış bir tabelada şöyle yazıyordu: "Kâbuslar Vadisi." Flora derin bir nefes aldı. Minik kanatları korkuyla titredi, ama çocukların korkmuş yüzlerini hatırladı. "Şimdi pes edemem," dedi ve vadiye uçtu.

Kâbuslar Vadisi karanlık ve tuhafı. Gölgeler korkutucu şekillere bürünüyor, hava soğuk ve ağır hissediliyordu. Flora'nın yıldız çilleri usulca parlayarak yolunu aydınlattı. Kötü kahkahalara benzeyen fısıltılar duydu, ama uçmaya devam etti. "Korkmuyorum," dedi kendine, kalbi hızlı atsa da. Gölgeyi bulup rüya tozunu geri getirmeye kararlıydı.

Sonunda Flora gölgeyi bir kayanın arkasına sinmiş, rüya tozu kesesine sımsıkı sarılmış halde buldu. Parlayan mavi gözleri kocaman ve üzgündü. "Tozumu neden çaldın?" diye sordu Flora nazikçe. Gölge irkildi. "Ben... sadece mutlu çocuklara yakın hissetmek istedim," diye mırıldandı. "Ama toz olmadan kâbus görüyorlar!" dedi Flora. Gölge utançla başını öne eğdi.

"Kimseye zarar vermek istemedim," diye fısıldadı gölge, dumanlı kenarları titreyerek. "Hep yalnızım. Kimse benimle oynamaz. Rüya tozu kendimi ait hissetmemi sağladı." Flora'nın iyi kalbi yalnız gölge için sızladı. Onun kötü olmadığını gördü— sadece korkuyordu. "Arkadaşım olmak için çalmak zorunda değilsin," dedi usulca. "Ben senin arkadaşın olacağım."

Gölgenin soluk mavi gözleri kocaman açıldı. "Benim arkadaşım olur musun? Hem de ben bir gölge olduğum halde?" Flora başını salladı ve minik elini uzattı. "Herkes dostluğu hak eder," dedi. "Ve senin yardımınla tüm çocuklara mutlu rüyaları geri getirebiliriz." Gölge tereddüt etti, sonra yavaşça dumanlı elini onunkine koydu. Aralarında sıcak bir ışık yayıldı ve gölgenin kenarları yumuşadı.

Flora ve gölge birlikte uyuyan çocuklara geri uçtular. Gölge rüya tozunu geri verdi ve Flora onu her yatağa usulca serpti. Bu kez gölge de yardım etti; mutlu rüyaları daha da sıcacık yapmak için hafif bir karanlık dokunuşu ekledi. Çocuklar uykularında gülümsedi, dost gölgeler ve yıldızlı gökyüzleri gördüler. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Flora yeni dostuna.

O geceden sonra gölge artık yalnız değildi. Flora ona özel bir görev verdi: çocukların rüyalarını korumak, hiçbir kâbusun sızmasına izin vermemek. Gölge nazık bir bekçi oldu, yumuşak mavi gözleriyle yatakları gözledi. "Kimse asla kendini yalnız hissetmemeli," dedi Flora. Gölge başını salladı, sonunda bir yere ait olduğu için mutluydu.

Çocuklar her gece huzur içinde uyudu; pastel pijamaları ve sıcak battaniyeleri onları kucaklar gibi sarmaladı. Flora'yla uçmayı ve dost gölgeyle oynamayı gördüler. Anne babalar çocuklarının neden bu kadar mutlu uyandığını merak etti. "Sadece mutlu rüyalar," derdi çocuklar gülümseyerek. Ve gecenin bir yerinde Flora ile gölge de gülümsedi.

Flora iyiliğin korkuyu dostluğa dönüştürebildiğini öğrendi. Gölge ise cesur olmanın yardım istemek ve sevgiyi kabul etmek olduğunu öğrendi. Birlikte her çocuğun yatmadan önce kendini güvende ve sevilmiş hissetmesini sağladılar. "Tatlı rüyalar, küçükler," diye fısıldadı Flora, biraz daha fazla toz serpererek. Gölge de rüya görmek için tam kararında hafif bir karanlık halkası ekledi.

Ve böylece her gece, Rüya Perisi ve gölge dostu dünyanın dört bir yanına uçarak her yerdeki çocuklara mutlu rüyalar getirdi. Kimse artık kendini yalnız ya da korkmuş hissetmedi. Çünkü rüyalar diyarında iyilik ve dostluk yolu aydınlatır, en karanlık gölge bile nazik bir dost olabilir. Son.